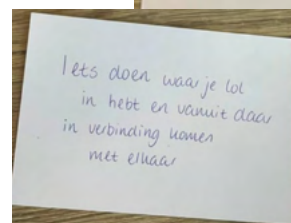
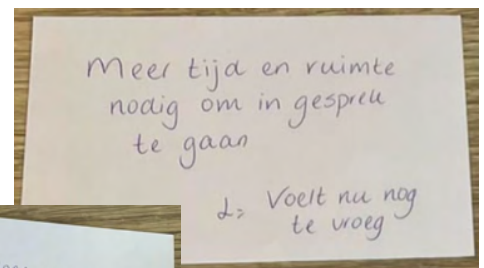

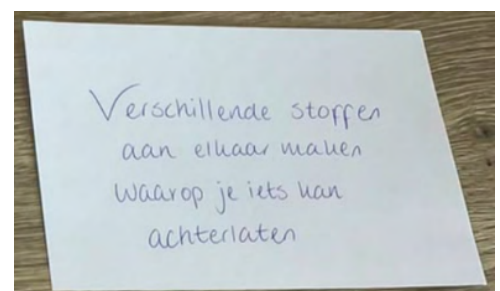
De insteek voor ons IP was om zoveel mogelijk te laten ontstaan, in plaats van vooruit te plannen. "Betekenis ontstaat niet doordat ik iets breng, maar doordat er een tussenruimte ontstaat waarin iets kan gebeuren"

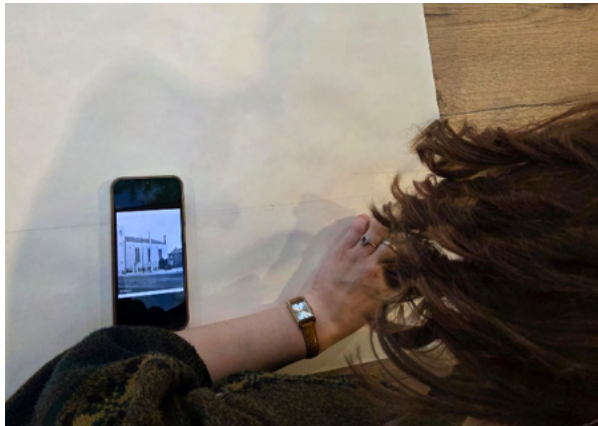
Volgens filosoof Martin Buber verwijst de "tussenruimte" naar de ruimte die ontstaat tussen twee mensen wanneer zij met elkaar in een werkelijke, oprechte relatie staan. Het is niet de fysieke ruimte tussen hen, maar de existentiële ruimte waarin hun interactie plaatsvindt.

Dus we deden wat mensen doen. Elke ochtend van 10.00 tot 12.00 zaten we onder de mensen en dronken we koffie. (Shou)

Elleke en ik hebben een wandkleed gemaakt van de kerk die vroeger op de plek stond van de symfonie. De geschiedenis van de kerk speelde heel erg onder de bewoners. Ze zijn er bijna allemaal vroeger weleens geweest. Dit kleed hebben we gemaakt met lappen stof waarvan een gedeelte van de bewoners komt (de dames van de naaclub) Ella en Noa zijn met Susie naar het Gelders archief geweest, zij kwamen terug met foto's van de kerk. Dit vonden de bewoners zo mooi om weer te zien dat Elleke en ik besloten dat beeld te vereeuwigen. In de symfonie was er na hun recente verbouwing veel behoefte aan decor, vooral ook dingen die de geschiedenis van het pand eerden. Elleke heeft de schets gemaakt van de kerk, waar ik een patroon uit heb geknipt om deze te overtrekken in stof. (Lieke)

Het idee voor het textielwerk ontstond vanuit de naaigroep die al actief was in De Symphonie. Mijn oorspronkelijke plan was dat iedereen sjablonen zou uitknippen die vervolgens verwerkt konden worden in het werk. Tijdens het proces bleek die vorm van participatie toch een te hoge drempel te hebben. Uiteindelijk ontstond er spontaan een andere manier van samenwerken: bewoners begonnen restjes stof aan te leveren die zij nog hadden liggen. Juist deze spontane bijdrage maakte het werk betekenisvol. Hierdoor leerde ik dat co-creatie niet altijd verloopt zoals je vooraf bedenkt. Soms moet je plannen loslaten en meegaan in wat er vanuit de groep ontstaat. (Elleke)

Het werken met bewoners heeft mij veel geleerd over mijn rol als artist educator. Ik heb geleerd dat mijn rol niet alleen bestaat uit het maken van kunst, maar ook uit het creëren van ontmoetingen, het luisteren naar verhalen en het begeleiden van een gezamenlijk proces. Kunst kan mensen verbinden en gesprekken openen die anders misschien niet zouden ontstaan. Tegelijkertijd heb ik ook de grenzen van kunst ervaren. Je kunt niet

zomaar een gemeenschap binnenkomen en verwachten dat mensen direct hun verhaal delen of actief deelnemen. Dat kost tijd, aandacht en vertrouwen.

(Elleke)

Het heeft bij mij een behoefte achtergelaten om hetzelfde gevoel te recreëren op andere plekken, in mijn eigen buurt of ergens anders waar ik kom. Om bewust te bestaan naast m'n medemens, om die ongemakkelijkheid op te zoeken en erin te wentelen.

(Shou)

Door het ontbreken van een concrete richtlijn over welk eindproduct er uit het project moest voortkomen, door de vrijheid in het omgaan met de beschikbare middelen – zowel de vaardigheden van medestudenten die gebundeld konden worden als de vrijheid om op mijn eigen manier contact te maken met mensen – kon ik deel uitmaken van een unieke ervaring: een ervaring vol verbinding en ontmoetingen.

De vragen waar kunst eigenlijk begint kunst te zijn, vanaf wanneer iets kunst mag zijn en wie daarover mag of kan oordelen, zijn bij mij opnieuw sterker naar boven gekomen. Ik kan accepteren dat ik *niet per se een antwoord* op deze vragen hoeft te hebben en dat de antwoorden telkens anders kunnen zijn. Toch vind ik het belangrijk dat deze vragen aanwezig blijven, omdat ze mij helpen nieuwe lagen te ontdekken en nieuwe perspectieven in mijn werk als Artisteducator te integreren. (Niklas)

Berrie ging vroeger regelmatig naar de Pauluskerk, die hier vroeger stond. Hij komt iedere dag in de Symfonie koffie drinken. De beelden aan deze muur zijn van de voormalige Pauluskerk, vertelde hij.

Naast het onderzoek rond de kerk/het wandkleed ontstonden tijdens *Inbetween Spaces* verschillende andere onderzoekslijnen. Deze kwamen samen in een gezamenlijke weekkalender, waarin sporen van de drie weken werden verzameld: spreuken uit verschillende talen, motto's, portretten, recepten, quotes uit gesprekken en foto's van bijzondere plekken in de wijk met de vraag: '*Waar is dit?*'.

Zo werd de kalender een levend document van ontmoetingen, observaties en verhalen uit de buurt. Tijdens het eindfestival konden bezoekers de weekkalender ontdekken, het wandkleed bekijken en in een nagebouwde *Symfonie* met elkaar in gesprek gaan aan de hand van vragen op bekertjes.

Inbetween Spaces
Tijdens het interdisciplinair project Moving Histories
Vanuit ArtEZ, Arnhem
In wijkcentrum De Symfonie, Valckenierstraat 1, Arnhem

Bewoners: Berrie en iedereen die we bij de Symfonie spraken.
Social Worker Manon Beke en Fadia
Students: Niklas, Shou, Elleke, Lieke, Noa, en de hele groep.
Leading Learner: Susi Rosenfeld